τους ω ! τὰ στήθεια ποῦχαν τὸ χρῶμα ἑνὸς ἡλίου βασιλεύοντος κάτω στὴν Αἴγυπτο—κρατοῦσαν ὡραῖα βιβλία.—

Κατε βαίνω κι' ἀφήνω τὸν 'Αχαμινόοντά μου ἐλεύθερο νὰ βοσκήσῃ στὰ χωράφια.

Καὶ πλησιάζω ἕνα κορίτσι καὶ τοῦ λέω:

— 'Ωραία μου, ἄφησέ μ' νὰ διαβάσω τὸ βιβλίο ποῦ κρατεῖς. . .

— "Ανοιχ τ ι καὶ διάβασε, τολμηρέ μουσιαβάτη.

Τ' ἀνοίγω ἐπίνω στὰ στήθεια της καὶ βυθίζομαι στὸ διάβασμα.

'Η ἱστορία περνῶντας, εἶδεν ἕνα διαβάτη ποῦ διάβαζε στὰ στήθεια μιᾶς ὡραίας κόρης κι' ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν διακόψῃ ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο της. . .

'Η ἱστορία ἄφησε τὸν ἥλιο νὰ βυθισθῇ στὴς 'Αφρικανικὲς ἀκτές.

Θ Ματρομμάτης

Ερια και Ημερσι

ΔΥΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ

Ὁ βουλευτὴς Λευκάδος κ. Σκληρὸς εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μοῦ στείλῃ τὰ δυό του νομοσχέδια ποῦ ὑπέβαλε στὴ Βουλὴ – τὸ ἕνα γιὰ τὴ σύσταση Γεωργικῆς καὶ Κτηματικῆς Τραπέζης καὶ τὸ ἄλλο γιὰ τὶς φυλακές, τοὺς καταδίκους καὶ τοὺς ψυχοδίκους.

'Η φυλὴ δὲν ἀδειασε νὰσχολιθῇ μὲ τὰ νομοσχέδια αὐτά, οὔτε τὰ πρόσεξε καθόλ ο , τάφησε νὰ περάσουν κανονικοκλειδίαν ἀπαρατήρητα. Εἶχε, βλέπετε, τόσ' ἄλλα σπουδαιότατα ζητήματα νὰ λύσῃ, καὶ ποῦ καιρὸς καὶ κέφι γιὰ νὰσχολιθῇ καὶ μὲ τέτοια μικροπράγματα!

Κι' ὅμως τὰ νομοσχέδι' αὐτά, σκεπασμένα κι' ἀπὸ τὶς αἰτιολογικὲς ἐκθέσεις, τὰ νομοσχέδια τὰ ὁποῖα λὲς καὶ τάχει ἐμπνεύσει καὶ τάχει ὑπαγορεύσῃ ἀκόμη λέξι πρὸς λέξι στὸν πατριώτη βουλευτή, ὄχι μόνον ὁ ἁγνὸς πατριωτισμὸς ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξόχως πρακτικὸν πνεῦμα—τὰ νομοσχέδι' αὐτα, τὰ μελέτησα, τὰ ἀνάλυσα, τὰ ἔνοιωσα καὶ τὰ α ἰ σ θ ά ν θ η κ α ἀκόμα.

Μάλιστα! Τὰ α ἰ σ θ ά ν θ η κ α, ὅπως θὰ αἰσθάνομαν ἕνα ποίημα, μιὰ εἰκόνα, μιὰ γενναία πρᾶξι.

Γιατὶ ἔχουν κάτι ἀπὸ τὸ ποίημα καὶ κάτι ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ κάτι ἀπὸ τὴ γενναία πρᾶξι, οἱ πόθοι καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ πατριώτη, τἀποκουσταλλωμένα στοὺς ψυχροὺς καὶ στοὺς καθερωμένους τύπους τῆς συντάξεως τῶν νομοσχεδίων.

Σ' ἄλλην σελίδα δημοσιεύουμε κομμάτια ἀπὸ τὴν αἰτιολογικὴ ἔκθεσι τοῦ νομοσχεδίου τῶν Φυλακῶν. Διαβάστε τα καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν εἶνε καθόλου ὑπερβολικός, ἀφοῦ ἡ φυλακὴ τοῦ μέλλοντος, ὅπως τὴν ἐφαντάσθηκεν ὁ κ Σκληρὸς καὶ ὅπως τὴν διατύπωσε στὴν ἔκθεσί του ἠμπορεῖ νὰ ἐνθουσιάσῃ ὄχι μόνον τὸν ποινικολόγον ἀλλὰ καὶ τὸν ποιητή.

* * *

'Ανάλυσι τῶν νομοσχεδίων δὲν θὰ κάνω ἐδῶ. Δουλειὰ δική μου δὲν εἶνε. Δυστυχῶς δὲ οἱ βουλευταί μας ἀπόδειξαν πῶς καὶ δική τους δουλειὰ δὲν εἶν' αὐτό.

Θὰ 'πῶ μόνον δυὸ λόγια γιὰ τὸν κ. Σκληρό, καὶ πρῶτα πρῶτα θὰ φανερώσω ἐδῶ μὲ τὸν ἐπισημότερο τρόπο πῶς τὰ δυό του αὐτὰ νομοσχέδια καὶ ἡ ἰδέα του ἡ ἄλλη, νὰ συστήσῃ τὸ «κόμμα τῶν ἀρχῶν», μ. ἔπεισαν ὅτι εἶχε μεγάλο δίκιο ἕνας δεβαστός μου φίλος ὅταν μοῦγραφε γιὰ τὸν κ. Σκληρό, τὸν ὁποῖον πολὺ καλὰ ἐγνώρισε στὴν 'Αγγλία καὶ τὸν ἐθαύμασε ἐργαζόμενον καὶ θριαμβεύοντα, νατὸν σέβουμαι καὶ νὰ τὸν θεωρῶ σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς λίγους διαλεχτοὺς ποῦ ἔχουν τὴν διάθεσιν νὰ ἐργασθοῦν μὲ ὅλη τὴν καρδιά τους γιὰ τὸ Ἔθνος καὶ νὰ μᾶς ἀποτραβίξουν ἀπὸ τὸν κακὸ δρόμο στὸν ὁποῖον κατρακυλοῦμε χρόνια καὶ χρόνια τόρα ἀσσυνείδητα καὶ ἀδυναίσθητα.

Τέτοιο τὸν ε ἶ δ α κ' ἐγὼ τὸν κ. Σκληρό, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσω προσωπικῶς, ἀφοῦ τέτοιο μοῦ τὸν ἔδειξαν οἱ τίμιες κ' οἱ πατριωτικές του προσπάθειες

'Αδιάφορο ἂν δὲν ἐστεφανωθήκαν ἀκόμη ἀπὸ ἐπιτυχίαν. 'Αδιάφορο ἂν εἶνε καταδικασμένες νὰ μένουν αἰώνια ὡς εὐγενικὲς προσπάθειες. 'Αδιάφορο ἂν λίγοι ἐπρόσεξαν σ' αὐτές.

Μέσα στὴν ρουτίνα ποῦ μᾶς περιζώνει ὅλοῦνοι σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς, εἶνε τόσο σπάνιες παρόμοιες ἐξαιρέσεις, ὥστε ἕνας Σκληρὸς ποῦ μ' ἐμπνέει σήμερα κι' ἕνας 'Ανδρεάδης ποῦ μ' ἐνέπνευσε προχθὲς σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἴδια στήλη, μοῦ φαίνονται σὰν κάτι παράξενα ὄντα, ποῦ ἦρθαν ἐδῶ ἀπ' ἄλλη χώρα μακρυνὴ καὶ ἀπόκοσμη. νὰ πολεμήσουν τὴν χιλιοκέφαλη ψευτιὰ καὶ νὰ σπήσουν τῆς μεγάλης 'Αλήθειας τὸ ἄγαλμα.

Οἱ πολεμιστάδες αὐτοὶ —ἀλλοίμονο! — ἀναγκάζονται γρήγορα νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα,γιατ' ἡ ψευτιὰ ἔχει τόσους συμμάχους ἐδῶ γιατ' εἶνε Βασίλειο τῆς Ψευτιᾶς ἡ χώρα μας!...

* * *

Ὅταν ἐδιάβαζα γιὰ τρίτη ἢ τετάρτη φορὰ τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Σκληροῦ κι'ὅταν ἀναλογιζόμουνα καὶ γιὰ χιλιοστὴ φορὰ τὴν θ ε ρ μ ὴ κ' ἐ γ κ ά ρ δ ι α ὑποδοχὴ ποῦ οἱ πατέρες τοῦ Ἔθνους τοὺς ἔκαναν, ἔνιωσα κάποιο ἀνάμικτο ἀπὸ λύπηκαὶ ἀπὸ σαρκασμὸ αἴσθημα ν' ἁπλώνεται στὴν ψυχή μου.

'Ελυπήθηκα ποῦ οἱ ὡραῖες αὐτὲς ἰδέες ἐθυσιάσθηκαν ἀγρίως στὸ βωμὸ τῆς Ρουτίνας. Κ' ἐγέλασα, ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸν κ. Σκληρὸ ὁ ὁποῖος ἐφαντάσθηκε ὅτι τὸ Ρωμαϊκο εἶνε ἀλλοιώτικο παρ' ὅ,τι τὸ ἔπλασαν καὶ τὸ ἐμόρφωσαν οἱ πολιτικοί του, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς Συνταγματοποιήσεώς του τὸ ἐκυβέρνησαν.

Τὴν ἔπεσε ὁ κ. Σκληρὸς, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Τὴν ἔπαθε ἀκουσίως, καθὼς θὰ τὴν ἐπάθαινε κάθε ἄνθρωπος ποῦ θὰ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ζήσῃ, καθὼς αὐτός, στὴν 'Αγγλία, στὴν εὐτυχισμένη ὅλ. χώρα τῆς ὁποίας κάθε κάτοικος, κι' ὁ εὐτελέστερος ἀκόμα. τὸ θεωρεῖ ὡς ἱερὰ ὑποχρέωσι νὰ ὑπηρετήσῃ πρῶτ' αὐτὴν κ' ὕστερα τὸ ἄτομό του καὶ τὴν φαμελιά του—στὴν πανίσχυρη ἐκείνη χώρα τῆς ὁποίας ὅλ' οἱ πολιτικοὶ πολιτεύονται ὄχι γιὰ νὰνταλλάσσουν ρουσφέτια ἀλλὰ γιὰ νὰναδείχνουν τὴν πατρίδα τους μεγαλύτερη κ' ἐνδοξότερη.

'Απ' ἐκεῖ μᾶς ἦλθε ὁ κ. Σκληρός. 'Απ' τὴν ἐξωτικὴ χώρα ποῦ τὴν διευθύνουν δυὸ γίγαντες: ὁ Νόμος κι' ὁ Πατριωτισμός. 'Από τὴν κοιτίδα τοῦ Πραχτικοῦ πνεύματος.

'Απ' ἐκεῖ μᾶς ἦλθε. Κι' ἀφοῦ μᾶς ἦλθε ἀπ' ἐκεῖ, εἶχε μεγάλο δίκιο νὰ πιστεύῃ πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ δουλέψῃ 'Εγγλέζικα καὶ στὴν χώρα τοῦ Φαμφαρονισμοῦ κ' εἶχε μεγάλο δίκιο νὰ χάνῃ τὸν καιρό του καὶ νὰ χαλνᾷ τὸ σκοπότι του γιὰ νὰ συντάσσῃ καὶ γιὰ νὰ ὑποβάλλῃ στὴν Βουλὴ τέτοια νομοσχέδια, σὰν ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἔτυχαν οὔτε κὰν τῆς τιμῆς νὰ τά πολεμήσῃ ἕνας κ. Βιτάλης ἢ νὰ τά καταψηφίσῃ ἕνας κ Μπαλάσκας ἢ ἕνας κ. Πλατιούτσας, ἂν ἡ Βουλὴ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ψηλοξενῇ καὶ τὸν τελευταῖον στοὺς κόλπους της.

Α. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

SPLEEN

Βαρειὰ σκεπάζει καταχνιὰ τὰ δάση τὰ κιτρινιασμένα
Κ' ἐμεῖς καθόμαστε ἀγκαλιὰ στὰ φύλλα τὰ πεσμένα
Κι' ὅλο τὸ δάσος ἀδειανὴ λήκυθος μυροφόρα
Σὲ μῦρα ξεθυμαίνεται θαμπὰ καὶ λιγωμένα
Καὶ νὰ στὰ τόσα ὀνείρατα τὰ λιποθυμισμένα
—Μελαγχολίας σύγνεφα—πλακώνουν τὰ κορμάκια τώρα.

Ποῦ ἀπὸ λαγτάρα μέθυσαν καὶ μαύρη ἐπιθυμιὰ
Ποῦ ἕνα κουφάρι θάβρισκαν στὰ μῦρα τοῦ θανάτου
Καὶ τώρα ποῦ δὲν τοῦβρηκαν μέσα στὰ χώματά του
Μὲ τὶς φωνὲς τὶς ἄγριες ξερνοῦν ἀπελπισιά.

Κι' ὅλα σωπαίνουνε βουβὰ στὴν τόση ἀπελπισιά τους
Μόνο ἀπαντοῦν οἱ ἀντίλαλοι βραχνοὶ σὰν κόρακες
Μόνο ἀπαντοῦν στὰ βάθη μας θαμπὲς ἀμφιβολίες
Σὰ μυστικὰ θυμήματα στοὺς ἄγνωστους θανάτους.

Baudelaire

Μεταφ. ΣΤΑΜΟΥ ΣΤΑΛΑΚΗ

διαν. Ἀφοῦ διάβασε κανένας πολλὰ ἀπ' τὰ πρῶτα ποιήματα καὶ κατάλαβε ὅτι ὁ Κοπὲ καὶ ὁ Οὐγκὼ κι' ὁ Μπάϊρον ἀκόμη τὸν ἐβοήθησαν γιὰ νὰ γράψει τὰ πιότερα απ' αὐτα, φτάνει καὶ σ' ἕνα ποίημα ποῦ λέγεται «τὸ σκουλήκι». Δυνατὸ παράξενο ποίημα· τὸ ξαναδιαβάζει καὶ τὸ βρίσκει δυνατώτερο.

Μὰ καὶ μαζῆ βρίσκει ὅτι ὁ ποιητὴς ὅταν τὸ ἔγραφε εἶχε μπροστά του τὸ ποίημα τοῦ Οὐγκὼ «ἡ ἐποποιία τοῦ σκουλήκιοῦ», ποῦ εἶνε μέσα στὴ «Legende de Siècles».

Τὸ 'Ελληνικὸ ποίημα εἶνε μιὰ πιστὴ περίληψη τοῦ Γαλλικοῦ καὶ δὲν ἔχει κανένας παρὰ νὰ διαβάσει ἕνα ἐξάστιχο ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ Οὐγκὼ γιὰ νὰ βρεῖ μέσα σ' αὐτὸ καὶ ὁλόκληρο τὸ ποίημα τοῦ κ. Σημηριώτη. 'Η μπορεῖ νὰ κάνει καὶ τὸ ἀντίθετο: νὰ διαβάσει ἕνα τετράστιχο τοῦ δεύτερου γιὰ νὰ δρεῖ τὸ περσότερο μέρος ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ πρωτου. Εἶνε γραμένο με τέτοιον τρόπο «τὸ Σκουλήκι» ποῦ δείχνει ὅτι σ' αὐτὸ δὲ μπορεῖ νὰ βρεῖ κανένας ἐπιδραστὴ ἢ μίμηση παρὰ καθάρια καὶ κάπως ἀλιάντροπη ἀντιγραφή.

Στὸν πρόλογο του ὁ ποιητὴς λέει καὶ τοῦτα: «Οὐδέποτε εἴχομεν ἀναγνωσει τὸν Στεκέτην Γουερίνην, τὸ μὲν διότι ἀγνοοῦμεν τὴν Ἰταλικήν, τὸ δὲ διοτι μακρὰν τῆς οἰκείας γῆς ὄντες τότε δὲν ἐλάβομεν γνῶσιν τῆς ἐν τῷ Περιοδικῷ «Παρνασσῷ» δημοσιεύσεως, ἐν ᾗ ὁ κ. 'Α. Μάτσεις διὰ γλαφυρῶν στίχων μεταφέρει εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὰς ὡραίας τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ ἐμπνεύσεις» κτλ.

Δηλαδὴ ὁ ποιητὴς θέλει νὰ δικαιολογηθῇ πῶς ἀπὸ σύμπτωση μοιάζει τὸ ποίημά του. «Καὶ πέραν τοῦ Τάφου»

Θ'ἄρθῃ μιὰ νύχτα πικραμμένη,
Ποῦ μοναχή σου στὴ γωνιά σου
Θὰ θυμηθῆς τὴν περασμένη
'Αξέχαστή σου ὀμορφιά. κτλ.

μὲ τὸ ποίημα τοῦ 'Ιταλοῦ Στεκέτη

"Οταν θἄσαι γρηὰ καὶ θὰ διαβάζῃς
Αὐτοὺς τοὺς στίχους στῆς φωτιᾶς τὸ πλάϊ κτλ.

"Ισως νὰ μὴν εἶχε διαβάσει τὸ Στεκέτη ἢ τὴ μετάφραστη τοῦ Μάτεσι. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμποδίζει τὸ νὰ ἔχει διαβάσει τὸ Ρονσὰρ καὶ τὰ ποιήματά του «Sonnets à Hélène», ποῦ ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἀρχίζει μὲ τοὺς στίχους.

Quandtu aseras bien vieille
Auprès de ta chaumière κτλ.

Καθὼς βλέπουμε ἡ ὁμοιότητα καὶ σττὺς τρεῖς ποιητὲς εἶνε πολλή. Τώρα πιὸν ἀπὸ τοὺς δύο ἀντίγραφε ὁ κ. Σημηριώτης δὲν ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε, γιατὶ δὲν εἴμαστε καὶ μάντηδες. Τὸ πῶς ἀντίγραφεν ὅμως μᾶς τὸ λένε κι' ἄλλα ποιήματά του κι' αὐτὴ ἡ διαμαρτύρησή του στὸν πρόλογο. Εἶνε μιὰ παροιμία ποῦ λέει ὅτι, ὁ κλέφτης φωνάζει πάντα, καὶ χωρὶς νἆνε ἀνάγκη, πῶς δὲν ἔκλεψε.

Μὰ μήπως ἡ «'Απελπισία» δὲν χρωστάει τοὺς περσότέρους ἀπ' τοὺς λίγους στίχους της στὸν Στεκέτη καὶ κάποια τραγουδάκια δὲν εἶνε ἀντεγραμμένα ἀπ' τὸν Κοπέ, πρὸ πάντων ἀπὸ τῇ συλλογή του «Reliquaire»: Μήπως ἄλλα ποιήματα, αὐτὸ ποῦ ἔχει τὴ μουγλιασμένη ἐπιγραφὴ «τῷ Ἡλίῳ»δὲν εἶνε ἀπὸτὸ ΣουλὸΠρουντώμ,ἀπὸ τὸν Οὐγκὼ· ἀπὸ τὸ Μυσσέ, ἀπὸ τὸ Λαμαρτῖνο: Καὶ ποιὸς ἀπὸ τοὺ περασμένους Γάλλους ποιητὲς δὲν ἐβοήθησε τὸν κ. Σημηριώτη νὰ γράψῃ τοὺς στίχους του αὐτούς, ποῦ σὲ πολλὲς μεριὲς μὲ τὶς ἰδέες τους, τὴ φράση τους. τὸν τρόπο ποῦ εἶνε γραμμένα, δὲ μᾶς θυμίζουν τὴν ἐποχὴ καὶ τὴ τέχνη τῶν Σούτσηδων καὶ τῆς ἄλλης συντροφιᾶς τους:

Μὰ καὶ τὰ νεώτερα ποιήματα τοῦ κ. Σημηριώτη, ποῦ δημοσίεψε σὲ διάφορα περιοδικὰ κ' ἐφημερίδες, π. χ. ὁ «'Ιούδας»οἱ «Δρόμοι» καὶ ἄλλα. δὲν εἶνε παρὰ ἕνα ἀναμὰ σημαπαρόμοιων ποιημάτων, τοῦ Οὐγκώ, στοῦ Λεκὸντ—Δελίλ ἀκόμη, τοῦ 'Αλφρέδου δὲ Βινὺ: Εἶνε μεγάλη ἡ ἀ. λήθειὰ ποῦ εἶπεν ἕνας κάποτες: ἡ ἁμαρτία γενάει ἁμαρτίας Δηλ. ἅμα ἕνας ποιητὴς ἀντιγράψει στὴν ἀρχὴ τοῦ ποιητικοῦ του δρόμου θὰν τὸ ξακολουθήσει γιὰ πολὺν καιρὸν τὸ πρᾶμ' αὐτό.

* * *

'Η ἐποχὴ αὐτὴ ποῦ πρωτοφάνηκαν οἱ δυὸ παραπάνου ποιητὲς ἦταν ἡ ἐποχὴ καὶ ἄλλων νέων. Τότες πρωτοδημοσίεψε στίχους καὶ ὁ κ. Πέτρος Βασιλικος ἕνας ἀπὸ τοὺς ποιητὰς ποῦ λογιάζεται ἀπὸ τοὺς πιὸ δυνατοὺς καὶ πρωτότυπους.

ΠΡΟΚΑΠΗΣ Δ. ΠΑΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
(ἀκολουθεῖ)